

N:o 170.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 22 maj 1906.
— — — — Andra Kammaren den 22 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af dels Kungl. Maj:ts proposition angående vissa ändringar i gällande förordning angående stämpelafgiften, dels ock i ämnet väckta motioner.

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 16 och memorial n:o 22.)

Till Konungen.

Genom proposition n:o 126 af den 18 nästlidne april har Eders Kungl. Maj:t föreslagit Riksdagen att besluta, dels att 8, 9, 27 och 54 §§ i kungl. förordningen angående stämpelafgiften skulle erhålla den ändrade lydelse, ett vid propositionen fogadt fogadt förslag utvisade, dels ock att de i 8 och 54 §§ af förslaget införda bestämmelser angående aktie- och lottbrefs förseende med stämpel, då sådan handling af vederbörande bolag utfärdas, och ansvar för underlåtenhet att i sådant fall belägga densamma med föreskrifven stämpel skulle träda i kraft den 1 juli 1906,

Bih. till Riksd. Prot. 1906. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 40 Häft. (N:o 170.) 1

men öfriga i förslaget innefattade nya eller förändrade bestämmelser den 1 januari 1907.

I samma mån statens utgifter växa, möter ock ett oafvisligt behof att bereda ökade tillgångar för att täcka dessa utgifter. Vid uppletande af härför erforderliga skattekällor kan det svårigen undgå någons uppmärksamhet, att stämpelskatten erbjuder ett synnerligen rikt fält för uppnående af ofvan angifna mål.

Det torde till en början i detta sammanhang icke vara ur vägen att erinra, hurusom under benämningen stämpelskatt sammanföras två till sin natur helt olikartade afgifter, af hvilka den ena, stämpelafgiften för statsmyndigheternas expeditioner, icke är en skatt i egentlig mening, utan afser att ersätta staten vissa den enskilde genom det allmännas försorg lämnade tjänster, medan den andra, stämpeln till enskilda handlingar, är en skatt på transaktioner eller på öfverflyttning af värdebelopp från en hand till en annan. Den förra af dessa afgifter, stämpelafgiften för expeditioner, har sedan lång tid tillbaka här i landet varit ganska utvecklad. Hvad åter beträffar den senare, sådan denna förut varit anordnad, har det i öfvervägande grad varit handlingar rörande fast egendom, som underkastats denna skatt. Detta åter sammanhänger naturligen med den jämförelsevis ringa utveckling, vår stämpellagstiftning undergått sedan den tid, då den fasta egendomen intog en särskildt framskjuten ställning såsom skatteobjekt. Först på senare tider — som bekant i sammanhang med 1894 års revision af stämpelförordningen — har den sistnämnda af nyssomförmälda skatteformer (den egentliga skatten) börjat användas i något mera utsträckt omfattning, då det gällt att skaffa staten inkomster. Vårt lands numera rikt utvecklade näringslif och icke oväsentligt ökade nationalförmögenhet torde ock till fullo motivera ett dylikt utsträckt anlitage af stämpelskatten. Att därvid i främsta rummet sådana handlingar, som förmedla omsättningen af det rörliga kapitalet, böra göras till föremål för skatten, därom lära meningarna knappast vara delade. Det har också vid föregående tillfällen framhållits, hurusom grundtanken i en dylik beskattning vore den, att det rörliga kapitalet, hvilket tillförde sin ägare större skatteförmåga än den, som medföljde inkomst af arbete, och därjämte till följd af sin natur lätt kunde undandraga sig den allmänna inkomstbeskattningen, skulle träffas af en komplementär beskattning, då det öfverginge från en hand till en annan eller liksom visade sig, äfvensom att, vid utsträckande af stämpelskatten i hufvudsakligt syfte att med

ökad beskattning träffa det rörliga kapitalet, det naturligen blefve en hufvuduppgift att så välja de handlingar, som skulle underkastas skatten, att syftemålet med denna i möjligaste mån uppnåddes.

Såsom för detta ändamål i främsta rummet lämpliga skatteobjekt framträda enligt Riksdagens åsikt aktier och lottbref. Förvärfvandets af aktier eller lottbref i bolag lär nämligen i allmänhet kunna anses såsom kapitalplacering.

Bland åtgärder, som borde ifrågakomma för det redan förut angifna ändamålet, har Eders Kungl. Maj:t också föreslagit viss stämpelafgift å aktier äfvensom å lotter i solidariska bankbolag att utgå dels vid sådan handling utfärdande för ökning af vederbörande bolags aktiekapital, dels ock vid öfverlåtelse af dylik handling från en till annan person.

Dessutom har Eders Kungl. Maj:t föreslagit viss höjning af den allmänna lagfartsstämpeln och i sammanhang därmed viss höjning af stämpeln i det fall, att fångeshandlingen för lagfart företes först efter den i lag föreskrifna tid.

Rörande de sålunda ifrågasatta ändringarna i stämpelförordningen, vill Riksdagen till en början förutskicka, att för måttet af den utsträckning, i hvilken stämpelskatten bör komma till ökad användning, statens behof af ökade inkomster naturligen är af afgörande betydelse.

Riksdagen vill först upptaga frågan om lagfartsstämpelns höjande och hvad därmed står i samband.

Såsom redan blifvit sagdt, har man vid bedömning af frågan om ökad stämpelbeskattning i främsta rummet att taga hänsyn därtill, huruvida staten för sina utgifter är i behof af allt hvad af Eders Kungl. Maj:t begärts. I detta afseende vill Riksdagen erinra, att Riksdagen redan gjort ej oväsentliga nedsättningar i de äskade anslagsbeloppen. Redan af denna anledning har den här ifrågasatta ökade stämpelbeskattningen ansetts icke böra komma i fråga. Men härför tala äfven andra lika tungt vägande skäl. Man synes nämligen icke utan fog kunna påstå, att den stämpelafgift, som för närvarande utgår vid lagfart å fång till fast egendom, är tillräckligt hög, och redan nu torde det icke så sällan förekomma, att utvägar af hvarjehanda slag anlitas för att undandra statskassan densamma rätteligen tillkommande stämpelafgift. Skulle nu en höjning vidtagas, finnes grundad anledning befara, att dylika missbruk skulle än ytterligare tilltaga.

Vidare torde, hvad särskildt angår de mindre fastigheterna på landet, böra ihågkommas, att det i de flesta fall är dessa slag af egen-

domar, som utgöra föremål för öfverlåtelse, äfvensom att de, på sätt inom utskottet framhållits, åtminstone å vissa trakter af landet måhända ofta nog flera gånger under ett och samma år byta ägare. En höjning af stämpelafgiften skulle för dessa gifvetvis kännas betungande, och man synes snarare böra understödja förvärfvandet i allt större omfattning af särskildt smärre fastigheter, hvilka kunna bereda sina innehafvare en mera själfständig och tryggad ställning. Därjämte får icke heller förbises, att omförmälda fastigheter i många fall äro belånade och vid sådant förhållande redan för närvarande underkastade särskild beskattning utöfver lagfartsstämpeln, nämligen stämpel till in-teckningshandlingen och kostnad för förnyelse af in-teckningen.

Äfven om i en framtid statens behof skulle påkalla anlitaandet af den här ifrågavarande skatte-källan, har Riksdagen dock under förhandenvarande förhållanden ansett klokheten bjuda att icke vidtaga någon höjning af lagfartsstämpeln.

Riksdagen har följaktligen icke heller kunnat biträda öfriga under förutsättning af bifall till det förra förslaget af Eders Kungl. Maj:t ifrågasatta höjningar.

I samband med förslaget om lagfartsstämpelns höjande har, såsom redan blifvit nämndt, Eders Kungl. Maj:t gjort framställning om införande i stämpelförordningen af bestämmelser, afsedda att framkalla ett strängare iakttagande af lagens föreskrift om skyldighet att inom viss tid efter fångets söka lagfart; och har i sådant syfte föreslagits, att stämpelpliktigt fång, hvarå lagfart sökes efter utgången af i lag stadgad tid, skall beläggas med stämpel till dubbla beloppet af hvad eljest skolat utgå.

Beträffande ifrågavarande förslag vill Riksdagen till en början erinra, att i förordningen om lagfart och börd af jord på landet den 13 juni 1800 fanns intaget ett stadgande, som erbjöd stora likheter med den nu föreslagna bestämmelsen. I nämnda förordning föreskrefs nämligen, att den, som försummade att inom viss tid söka lagfart, skulle böta så mycket, som svarade emot värdet af det stämplade papper, hvarmed köpebrevet borde förses. Denna bestämmelse, som upphäfdes först genom införandet af nu gällande lagfartslag, visade sig emellertid olämplig icke allenast därigenom, att påföljden af försummad lagfartsansökan kom att stå i relation till värdet af det fång, som skulle lagfaras, och sålunda icke bestämdes efter graden af den felandes försummelse, utan äfven därutinnan, att fastighetsägaren, när försummelse en gång skett, af fruktan för bötesstraffet frestades att så länge som

möjligt afhålla sig från att söka lagfart. Samma anmärkningar lära ock med fog kunna göras mot Eders Kungl. Maj:ts nu framlagda förslag. Det torde vidare ur rent principiell synpunkt icke vara lämpligt att söka göra ett civilrättsligt stadgande, sådant som föreskriften om skyldigheten att söka lagfart, effektivt genom påläggande af särskild beskattning, hvarom erforderliga bestämmelser skulle intagas i stämpelförordningen. Härtill kommer, att, såsom för öfrigt ock i statsrådsprotokollet framhålles, det föreslagna stadgandet icke skulle äga tillämpning å de fall, då särskild lagfartsstämpel icke ifrågakommer, eller vid ansökan om lagfart på grund af giftorätt, arf eller skifte af bolags samfällda gods; och det får icke förglömmas, att försummelser i fråga om lagfartsansökningar måhända oftast förekomma vid fång, grundade på giftorätt eller arf. Slutligen skulle ock den menliga påföljd kunna inträffa, att en köpare, om hans fångesmän uraktlåtit att inom föreskrifven tid söka lagfart, blefve, utan att någon försummelse låge honom till last, be-tungad med ej blott dubbel, utan i många fall till och med flerdubbel stämpelskatt.

På grund af hvad sålunda anförts och då, enligt hvad Riksdagen inhämtat, lagberedningen i sammanhang med utarbetande af förslag till förändrade bestämmelser angående lagfart å fång till fast egendom ägnat nu förevarande fråga särskild uppmärksamhet, har Riksdagen ansett sig böra afslå Eders Kungl. Maj:ts förslag jämväl i hvad det afser förhöjd stämpelskatt vid försummad lagfartsansökning.

Gällande bestämmelser i nyss berörda afseende likasom ock i fråga om den allmänna lagfartsstämpelns belopp skola alltså med den utgång, Eders Kungl. Maj:ts förslag i denna del erhållit, bibehållas oförändrade.

Riksdagen öfvergår härefter till Eders Kungl. Maj:ts förslag, såvidt därigenom afses införande, på sätt redan nämnts, af stämpel-afgift för aktier och lotter i solidariska bankbolag, att utgå, då dessa handlingar utsläppas af vederbörande bolag, äfvensom vid öfverlåtelse af dylik handling från en till annan person.

Det lider icke något tvifvel och har redan förut framhållits, att, då det gäller att genom stämpelskatten träffa kapitalet, aktier och lottbref intaga ett synnerligen framstående rum. Redan i sammanhang med 1894 års revision af stämpelförordningen var införandet af stämpel å dylika handlingar ifrågasatt, men frågan därom fick dock tills vidare anstå. Med den stegring i statens utgifter, som sedan dess inträdt, synes emellertid med införandet af denna skatt icke längre böra

anstå. Om sålunda icke någon tvekan rådt därom, att äfven hos oss sagda beskattning bör komma till användning, har Riksdagen likväl icke kunnat i allo biträda det ifrågavarande förslaget, sådant det blifvit af Eders Kungl. Maj:t framlagdt.

Till en början synas tillräckliga skäl icke föreligga att från den föreslagna emissionsstämpeln undantaga aktier eller lottbref, som utfärdas vid nya bolags bildande. Det har visserligen framhållits, att en stämpelafgift å dylika handlingar, då ett nytt bolag träder i verksamhet till äfventyrs i vissa fall skulle kunna kännas alltför betungande för den företagsamhet, som är värd uppmuntran. Detsamma torde emellertid åtminstone i många fall med ungefär lika rätt kunna sägas om sådana redan befintliga bolag, hvilka föra en tynande tillvaro och som för möjliggörande af en fortsatt verksamhet nödgas utsläppa nya aktier och dymedelst öka sitt aktiekapital.

Då vidare inom den utländska stämpellagstiftningen, såvidt Riksdagen har sig bekant, något dylikt undantag icke förekommer, har Riksdagen ansett riktigast, att aktier och lottbref åsättas stämpel, såväl då de utfärdas för ökning af bolags aktiekapital, dit ock bör räknas det fall, att aktieägarne utan betalning såsom utdelning af bolaget erhålla en eller flera aktier, som ock då de utgifvas vid nya bolags bildande. Enär den nyss framställda anmärkningen likväl icke torde helt och hållet sakna sitt berättigande, har Riksdagen funnit sig böra för sist omnämnda slag af värdepapper föreskrifva en stämpelafgift till endast halft beloppet af stämpeln för aktier och lottbref, som eljest utfärdas; och har Riksdagen i likhet med Eders Kungl. Maj:t ansett denna senare stämpel böra sättas till en procent.

Beträffande särskildt de fall, att i solidariska bankbolag hufvudlottägare vid bolagets bildande med sig förena kommanditlottägare, äro därvid utfärdade lottbref att likställa med lottbref i nybildadt bolag och böra således draga den lägre stämpeln. Därest åter kommanditlottägare tillträda ett redan i verksamhet varande bolag, äro lottbref, som därvid utfärdas, att jämställa med sådana, som utsläppas för ökning af grundfonden eller genom tillskott af kommanditlottägare bildad särskild fond, och böra följaktligen åsättas den högre stämpeln.

Mot Eders Kungl. Maj:ts förslag rörande grunden för emissionsstämpelns beräkning har Riksdagen icke funnit något att erinra, liksom icke heller mot de föreslagna straffbestämmelserna, såvidt de afse denna stämpel. Den omständigheten, att stämpeln skulle komma att träffa äfven aktier och lottbref, som utsläppas vid bildande af nya

bolag, synes icke påkalla någon ändring i nyss angifna afseenden. I detta sistnämnda fall torde erfordras beläggningsstämplar à 5 öre, på sätt Eders Kungl. Maj:t föreslagit, därest den ifrågasatta stämpeln vid öfverlåtelse af aktier bestämdes till en fjärdedels procent.

Vidkommande härefter, den föreslagna stämpelafgiften vid öfverlåtelse af aktier eller banklotter har Riksdagen ej kunnat biträda Eders Kungl. Maj:ts proposition i denna del, dock icke därför att sådana transaktioner skulle vara för beskattning olämpliga. Tvärtom synas dessa slag af affärer, hvilka för öfrigt på senare tider tagit en knappast öferskådlig omfattning, särskildt böra komma i fråga, då det gäller att genom en utsträckt stämpelbeskattning träffa det rörliga kapitalet. Härvid möta emellertid ganska stora svårigheter att så anordna skatten, att den varder fullt effektiv och att följaktligen syftemålet med densamma uppnås.

I detta afseende kunna mot Eders Kungl. Maj:ts förslag framställas många och befogade anmärkningar. Att utöfva en fullt verksam kontroll öfver att denna stämpelafgift behörigen utgöres torde nämligen i så godt som de flesta fall icke blifva möjligt. Då ett stort antal aktier äro antingen ställda till innehafvaren eller, om de lyda på viss man, genom transport in blanko likställda med dylika innehafvarepapper, kunna de gifvetvis byta ägare flera gånger utan att detta förhållande i allmänhet kan konstateras. Särskildt bör erinras, att, då dylika transporter in blanko i regel icke dagtecknas, transport, som skett innan stämpelskatten trädt i verksamhet, med lätthet kan gifva anledning till åtal och att det måhända kan vara förenadt med svårigheter att bevisa, när transporten verkställdes. Det lär för öfrigt icke vara möjligt att under sådana förhållanden kunna tillse, vare sig att stämpel öfver hufvud taget varder åsatt eller, äfven om så skulle ske, att beräkningen är riktig. Härtill kommer, att det föreslagna sättet för stämpelns beräkning är ganska invecklad och att, då bolag icke är skyldigt att offentliggöra beloppet af utdelningen, svårigheter kunna uppstå, då det gäller att bestämma stämpelbeloppet.

För öfrigt synes det icke vara riktigt att lägga utdelningen till grund för stämpelafgiftens beräkning, ty aktiens värde lär väl icke enbart bestämmas efter den beslutade utdelningen, utan äfven med hänsyn till vederbörande bolags fonder m. m. Den kapitalökning, som faktiskt inträder genom afskrifningar och afsättningar till bolagets fonder, skulle sålunda icke komma att träffas af den föreslagna stämpel-skatten.

De anförda betänkligheterna hafva synts Riksdagen vara af den art, att Riksdagen ansett sig icke kunna bifalla Eders Kungl. Maj:ts proposition uti nu ifrågavarande del.

Då emellertid, på sätt redan blifvit nämndt, Riksdagen anser dessa slag af affärstransaktioner böra snarast möjligt underkastas särskild beskattning, synes böra tillses, huruvida icke till uppnående af detta mål annan utväg än den nu ifrågasatta låter tänka sig. Riksdagen vill i detta afseende erinra, att, då afsikten med den föreslagna stämpelskatten torde hafva varit att träffa icke så mycket själfva öfverlåtelsen af aktien, som fastmera de vanligen förekommande aktieaffärerna, det för visso kunde ifrågasättas, huruvida icke köpeskillingen borde vara den grund, efter hvilken stämpelafgiften skulle beräknas. Möjligen kunde för sådant ändamål — i ungefärlig öfverensstämmelse med hvad fallet är exempelvis i Tyskland — föreskrifvas, att slutnota eller annan skriftlig handling utfärdades rörande den ifrågavarande transaktionen och att nämnda handling, genom hvilken alltså en öfverflyttning af värden från en till annan ägde rum, skulle förses med en efter värdet af den afslutade affären lämpad stämpel. Dylika bestämmelser påkalla emellertid med nödvändighet förändringar äfven i gällande civillagstiftning. Vid sådant förhållande hafva några föreskrifter i detta ämne från Riksdagens sida icke nu kunnat fastställas, men har Riksdagen dock ansett sig böra antyda en väg, som i berörda afseende kunde anses lämplig.

I fråga härefter om tiden för det framlagda författningsförslagets trädande i kraft har Eders Kungl. Maj:t föreslagit, att stadgandena om aktie- och lottbrefs förseende med stämpel samt därmed sammanhängande ansvarsbestämmelser skola träda i kraft den 1 juli innevarande år, men öfriga i förslaget innefattade nya eller förändrade bestämmelser den 1 januari 1907.

Då det uppenbarligen är af vikt att tillse, det staten får största möjliga inkomst af den ifrågasatta stämpelskatten, och man sålunda bör söka förebygga, att bolag genom att tidigare än eljest skolat ske utsläppa nya aktier eller lotter undandra sig den ifrågavarande emissionsstämpeln, läter det vara välbetänkt att, på sätt Eders Kungl. Maj:t föreslagit, låta de stadganden, som röra nämnda stämpel, träda i kraft redan under innevarande år.

De skäl, som tala för att låta föreskrifterna om stämpel å aktier eller lotter, hvilka utsläppas i gamla bolag, träda i kraft redan under innevarande år, gälla i hufvudsak äfven i fråga om tiden för tillämpningen af stadgandena om stämpel å aktier och lotter i nybildade bolag;

och har Riksdagen därför beslutit, att jämväl sistnämnda bestämmelser skola vinna tillämpning från och med den 1 juli 1906.

Inom Riksdagen har slutligen enskild motionär föreslagit ändring af gällande stämpelförordning, dels i det syfte att rätten att genom statskontorets försorg få stämpling af blanketter verkställd skulle upphöra att gälla med afseende å växlar och anvisningar och i stället medgifvas i fråga om obligationer, dels ock i syfte att beläggningsstämplar skulle finnas att tillgå å följande nya valörer, nämligen 1 krona 20 öre, 1 krona 50 öre, 12 kronor och 30 kronor.

Den för närvarande medgifna rätten att genom statskontorets försorg få stämpling af blanketter till växlar och anvisningar verkställd har, såsom i motionen framhålles, haft sin betydelse uteslutande med hänsyn till äldre bestämmelser rörande stämpelbeläggning af dylika handlingar. Någon stämpling af växelblanketter har icke heller på åtskilliga år verkställts genom statskontorets försorg, och något behof af dylik stämpling torde med nu gällande bestämmelser i ämnet icke vidare komma att yppa sig. Under sådana förhållanden kan ock otvifvelaktigt det ifrågavarande stadgandet ur förordningen uteslutas.

Beträffande härefter motionärens förslag, att dylik rätt till stämpling af blanketter i stället må medgifvas i fråga om obligationer, har Riksdagen icke heller haft något att däremot erinra, då detsamma i olika hänseenden torde kunna medföra fördelar. Och äfven om kostnaden för stämpelns påtryckning till äfventyrs skulle ställa sig i någon mån dyrare än tryckningskostnaden för de beläggningsstämplar, med hvilka obligationerna eljest skolat förses, torde denna ökade utgift med all sannolikhet komma att uppvägas af den vinst, statsverket skulle erhålla därigenom, att stämpelbeloppen inbetalades direkt till statskontoret och således afdrag för försäljningsprovision icke komme att äga rum.

Det har ock synts riktigt, att rätt till stämpling af blanketter medgifves äfven i fråga om aktie- och lottbrief.

Vidkommande slutligen förslaget att införa nya beläggningsstämplar å vissa af motionären angifna valörer, har äfven detta lämpligen synts böra bifallas.

Riksdagen har alltså dels afslagit Eders Kungl. Maj:ts i förevarande proposition gjorda framställning om ändrad lydelse af 9 § i förordningen angående stämpelafgiften, dels ock i anledning af berörda proposition samt en i ämnet väckt motion beslutit, att 8, 27, 32 och 54 §§ i

nämnda förordning skola erhålla den förändrade lydelse, som af härvid fogade bilaga utvisas.

Tillika har Riksdagen beslutit, att de i 8 och 54 §§ införda bestämmelser angående aktie- och lottbrefs förseende med stämpel, då sådan handling af vederbörande bolag utfärdas, och ansvar för underlåtenhet att i sådant fall belägga densamma med föreskrifven stämpel skola träda i kraft den 1 juli 1906, men öfriga nya eller förändrade bestämmelser den 1 januari 1907.

Med anmälan härom får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes till allmän efterrättelse kungöra Riksdagens här omförmälda beslut.

Stockholm den 23 maj 1906.

Med undersätlig vördnad.

Bilaga.

8 §.

Följande enskilda handlingar skola förse med stämpel på sätt här nedan stadgas.

A) Bouppteckning, Fideikommissbref om fast egendom, Gåfvobref, Morgongåfvobref, Testamente och Äktenskapsförord:

B) Öfriga stämpelpliktiga enskilda handlingar:

Ajkomst eller annan förmån af fast egendom: — — — — —

Aktiebref i inländskt aktiebolag skall, innan brefvet af bolaget utgifves, förse med stämpel enligt följande grunder:

a) Aktiebref i nybildadt bolag skall förse med stämpel af 5 öre för hvarje fulla 10 kronor af det belopp, hvarå den i brefvet afsedda aktie lyder, eller, om brefvet utfärdats å två eller flera aktier, af det belopp, hvarå aktierna sammanlagdt lyda; dock att, ifall enligt bolagets beslut för aktie skall erläggas betalning med högre belopp än det, hvarå aktien lyder, stämpeln skall beräknas i förhållande till det högre beloppet.

b) Aktiebref, som eljest utfärdas, skall förse med stämpel af 10 öre för hvarje fulla 10 kronor af det belopp, hvarå den i brefvet afsedda aktie lyder, eller, om brefvet utfärdats å två eller flera aktier, af det belopp, hvarå aktierna sammanlagdt lyda; dock att, ifall enligt bolagets beslut för aktie skall erläggas betalning med högre belopp än det, hvarå aktien lyder, stämpeln skall beräknas i förhållande till det högre beloppet.

För aktiebrefs behöriga stämpelbeläggning svare ledamöterna i bolagets styrelse eller, ifall tillsynen öfver stämpelbeläggningsen enligt bolagets beslut uppdragits åt en eller flere af dem, dessa ledamöter.

Anvisning — — — — —*Lifränta* — — — — —

Lottbref i inländskt solidariskt bankbolag skall, innan brefvet af bolaget utgifves, försees med stämpel, enligt följande grunder:

a) Lottbref i nybildadt bolag skall försees med stämpel af 5 öre för hvarje fulla 10 kronor af det belopp, hvarå den i brefvet afsedda lott lyder, eller, om brefvet utfärdats å två eller flera lotter, af det belopp, hvarå lotterna sammanlagdt lyda; dock att, ifall enligt bolagets beslut för lott skall erläggas betalning med högre belopp än det, hvarå lotten lyder, stämpeln skall beräknas i förhållande till det högre beloppet.

b) Lottbref, som eljest utfärdas, skall försees med stämpel af 10 öre för hvarje fulla 10 kronor af det belopp, hvarå den i brefvet afsedda lott lyder, eller, om brefvet utfärdats å två eller flera lotter, af det belopp, hvarå lotterna sammanlagdt lyda; dock att, ifall enligt bolagets beslut för lott skall erläggas betalning med högre belopp än det, hvarå lotten lyder, stämpeln skall beräknas i förhållande till det högre beloppet.

För lottbrefs behöriga stämpelbeläggning svare ledamöterna i bolagets styrelse eller, ifall tillsynen öfver stämpelbeläggningen enligt bolagets beslut uppdragits åt en eller flere af dem, dessa ledamöter.

Lösöreköp — — — — —

27 §.

Stämplars skola vara att tillgå af följande slag, nämligen:

- a) helarkstämplars å 50 öre samt 1,25, 1,50, 2 och 3 kronor, samt
 b) enkla och dubbla beläggingsstämplars å 5, 10, 15, 20, 25, 30, 40, 50, 60 och 75 öre samt 1, 1,20, 1,50, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12, 15, 20, 25, 30, 50, 75, 100, 200 och 500 kronor.

32 §.

Stämpling af blanketter till aktiebref, lottbref och obligationer må på därom hos statskontoret gjord ansökning verkställas genom nämnda myndighets försorg; börande sådan ansökning vara åtföljd af blanketterna, tvefald uppgift å dessas valörer och antalet af hvarje valör samt penningar motsvarande det erforderliga stämpelbeloppet.

54 §.

1. Den, som utgifver växel, anvisning, invisning, handling, som innefattar uppdrag om inkassering af penningar och emot hvars företeende eller aflämnande betalning fordras, kvittens, som, för inkassering af penningar genom annan person än fordringsägaren, från en ort till en annan försändes, eller bevis om insättning å depositionsräkning hos bank eller bankir eller å kapitalräkning utan att därvid förse handlingen med stadgad stämpel, så ock den, som öfverlåter eller till godkännande eller betalning företer å utrikes ort utfärdad växel, anvisning, invisning, sådan handling, innefattande uppdrag om inkassering, eller sådant kvittens, som ofvan säges, utan att handlingen är med föreskrifven stämpel försedd, skall böta tio gånger den felande stämpelns belopp; dock vare minsta bot fem kronor.

2. Åsidosätter någon hvad i 8 § finnes föreskrifvet om stämpelbeläggning af aktie- eller lottbref, då det af aktiebolag eller solidariskt bankbolag utfärdas, böte tio gånger den felande stämpelns belopp; dock vare minsta bot tjugufem kronor.

3. Den obligationsutgifvare, som utlämnar obligation, utan att därvid förse handlingen med stadgad stämpel, så ock den, som belånar, försäljer eller på hvad sätt det vara må öfverlåter i utlandet utgifven obligation, utan att handlingen är försedd med föreskrifven stämpel eller sådan påteckning af magistrat, som här ofvan under rubriken obligation i 8 § omförmäles, skall böta tjugu gånger den felande stämpelns belopp; dock vare minsta bot tjugufem kronor.

4. Den obligationsutgifvare, som här i riket utlämnar obligation, som är dagtecknad före den 1 januari 1895, samt underlåter att förse obligationen med den i 20 § föreskrifna anteckning, skall böta tjugu gånger den å handlingen belöpande stämpelns belopp; dock vare minsta bot tjugufem kronor.

5. Utgifvare af gåfvobref om lös egendom eller af köpe- eller bytesbref om fartyg skall för underlåtenhet att vid utgifvandet förse dylik handling med stadgad stämpel böta två gånger den felande stämpelns belopp; dock vare minsta bot tjugufem kronor.

6. Agent för utländsk försäkringsgifvare, som utlämnar kvittens å premie, utan att detta är behörigen med stämpel försedt, böte för hvarje gång sådant sker två gånger den felande stämpelns belopp; dock vare minsta bot tjugufem kronor.

7. Underlåter testamentstagare, som erhållit vederbörande arfvings godkännande af testamente, till hvilket testamentstagaren veterligen hänsyn icke tagits vid stämpelbeläggning af bouppteckningen efter testamentsgifvaren och hvilket icke heller blifvit för bevakning vid domstol föredt, att då tid för testamentsbevakning ute är och en månad förflutit sedan godkännande erhållits förse testamentet med föreskrifven stämpel, böte två gånger den felande stämpelns belopp; dock vare minsta bot tjugufem kronor.

8. Där handling, i afseende å hvars stämpelbeläggning ansvar i 1, 3, 5 eller 6 mom. stadgas, icke blifvit af den, hvilken stämpelbeläggningen ålegat, försedd med behörig stämpel, vare äfven den, hvilken såsom bevis om förvärfvad rättighet mottager handlingen eller densamma för annans räkning försäljer, belånar eller till godkännande eller betalning företer, utan att belägga den med felande stämpel, underkastad det för felaktig eller försummad stämpelbeläggning af handlingen stadgade ansvar.

9. Den, som uppgifver död mans bo, men därvid uppsåtligen döljer undan tillgång af det värde eller lämnar annan falsk uppgift af sådan beskaffenhet, att bouppteckningen af den anledning blifvit belagd med stämpel till lägre belopp, än eljest vederbort, böte två gånger den felande stämpelns belopp, dock vare minsta bot tjugufem kronor; och må den domstol, där bouppteckning skall ingifvas, på yrkande vid underrätt af allmän åklagare och vid hofrätt af advokatfiskal, vid vite tillhålla den, som uppgifvit död mans bo, att med ed fästa uppgiftens riktighet.

10. I de fall, hvarom sägs i denna §, följ e ock skyldighet att ersätta kronans förlust.